

debatt

110088

Jødisk lobby?

Sin vane tro vil Hans Fredrik Dahl berike den offentlige debatten om nazismen ved å utviske skillene mellom historisk revisjon, moralsk relativisering og fascistisk apologi.

Ved sin speilvendte vurdering av to dårlige bøker om dette temaet, lar han leserne få inntrykk av at «jødiske lobbygrupper» og kommentatorer er preget av «ideologi, av smalsporethet, etnosentrisme». Trekker opp grensene for hva som er tillatt innenfor den internasjonale fagdebatten.

nazisme

Hans Fredrik Dahl lar leserne få inntrykk av at jødiske lobbygrupper setter grenser for den internasjonale historikerdebatten, skriver Rolf Hobson ved Institutt for svarsstudier.

I innlegg etter innlegg lar Dahl som om han kjenner forskningen på dette feltet, og at nye bidrag av «faglig anerkjente» utenlandske historikere setter vesentlige trekk ved nazismens historie i et nytt lys. Angivelig finnes det imidlertid mektige interessegrupper – her og ute – som ikke vil la den naturlige revisjonen som historie-

faget lever av, gå sin gang.

Virkeligheten er en helt annen. Enhver historiker med kjennskap til litteraturen, vet at Dahl konsekvent gir et forvrengt bilde av forskningen. Det er fascismens apologeter han trekker fram, og som han hevder driver den faglige revisjonen framover.

Den fremste blant disse (etter eget utsagn) fascistiske historikere er David Irving. Dahls påstand om at Irving er «den fremste kildekritiker innen nazismens historie idag» er sludder og vrøvl, og savner ethvert grunnlag.

Irving er en engelsk historiker som i sin tid skrev noen halvgode bøker om Hitler og hans rike, men som har latt seg forlede av sin fascinasjon for nazismen til å bli dens fremste forsvarer. Det begynte med hans påstand om at Hitler ikke kjente til utryddelsen av jødene. Det har (foreløpig) endt med at han går god for dem som hevder at Auschwitz ikke var en dødsleir, og at Holocaust er et propagandapåfunn av de allierte.

Man kan spørre om det er klokt å forby slike påstander ved lov. Men det er ikke riktig, slik Dahl hevder, at Bernard Lewis er den første historiker som er blitt ilagt en bot (av en fransk domstol) for «uønskede utsagn» om folkemord. Også i Tyskland er det forbudt å benekte at Holocaust fant sted. I mai 1992 ble David Irving ilagt en bot på DM 10 000 av en domstol i München for å ha hevdet at ingen ble drept i Auschwitz. Så vidt meg bekjent, er han også erklært persona non grata i Forbundsrepublikken av samme grunn.

Dette er bakgrunnen for protestene mot Irvings siste bok. Dahl skriver at forlaget har gitt etter for jødisk press, uten å nevne de rent faglige betenkelighetene ved å utgi en slik forfatter.

Verre blir det når Dahl kommer til Daniel J. Goldhagens bok om «Hitler's Willing Executioners». Dahl har rett i at bokens hovedtese – at en særlig virulent form for tysk antisemittisme måtte ende i Holocaust – er absurd.

Viktig for debatten er det imidlertid at faghistorikere, særlig i Tyskland, har valgt å ta en dårlig bok på alvor. De saklige innvendingene mot Goldhagen, bl.a. gjennom en lang rekke artikler i Die Zeit, er mange og tungtveiende. Følgelig kan ingen beskyldte tyske eller andre historikere for unnfallenhet hva angår dette temaet.

Dette nevner Dahl. Men hva i all verden mener han med «det nye lys Goldhagen plutselig har tent» hos «ideologen» (!) Elie Wiesel og historikeren Simon Schama? Har han ikke sett begeistrede anmeldelser av andre historikere? Hvorfor ikke nevne at Raoul Hilberg, som faktisk er en av de fremste Holocaust-historikere, har kritisert Goldhagen i sterke ordelag? Det ligger snublende nært i Dahls utvalg å finne opphavet til det «etniske hat», eller «den intellektuelle uforsonlighet av etnisk karakter, som preger Goldhagens argumentasjon like ned i hver detalj».

Hvilken etnisk gruppe kan Dahl ha i tankene, tro? Kan det finnes en sammenheng mellom de jødiske lobbygruppene som har protestert mot Irvings gode bok, og det etniske hatet, eller «etnosentrismen», som har inspirert Goldhagens dårlige bok? Finnes det kanskje en verdensomspennende makt som kan gjøre det ulovlig å komme med «uønskede utsagn om Hitlers jødeutryddelse» i Frankrike, som kan kneble Irving i USA, og som har stor nok makt til å sikre Goldhagen bred internasjonal omtale? Dahl sier ikke dette. Han skriver bare om tre forskjellige i samme artikkel.

Rolf Hobson